



Коли ми хочемо розповісти щось одне одному, ми розмовляємо. Для розмови люди вживають слова. Їх ми чуємо скрізь: удома, на вулиці, у транспорті тощо. Слова поєднуються у речення. Речення — це зазвичай кілька слів, які виражають певну думку.

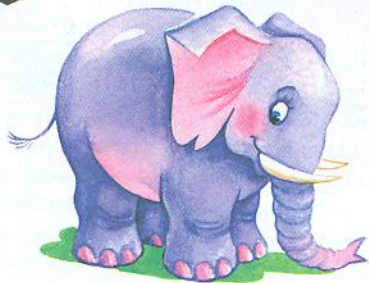


1. Роботу над кожною сторінкою починайте з ознайомлення з методичними рекомендаціями, поданими внизу сторінки.
2. Стежте, щоб під час занять дитина не перевтомлювалася. На першому етапі дитині важко концентрувати увагу на навчальному процесі. Тому перші заняття мають тривати не більш ніж 5—7 хвилин. Потім їх тривалість можна поступово збільшувати.
3. Кожне наступне заняття починайте з перевірки знань та навичок, набутих на попередньому занятті. Робити це слід у невимушеній, ігровій формі.





Існують різні слова. Деякі з них називають певні предмети, наприклад: дзиґа, чашка, хліб. Інші слова називають дії, наприклад: спати, летіти, стрибати. Ще є слова, які називають ознаки, наприклад: великий, смачний, червоний. Слова не можна відчувати на дотик чи на смак, вони лише назви предметів, дій, ознак. Проте слова можна почути або побачити (якщо їх написано буквами).



Поясніть дитині, що речення бувають розповідні (*Надворі йде дощ.*), питальні (*Як тебе звати?*) та спонукальні (*Стій струнко!*). Разом із дитиною доберіть приклади розповідних, питальних і спонукальних речень.

Запропонуйте дитині визначити, які слова у наведених нижче реченнях є назвами предметів, а які — назвами дій чи ознак.  
*Червоне яблуко. Летить літак. Лежить цікава книга. Співає півень. Настінний годинник. Світить ласкаве сонечко.*